

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 55/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II Ko 623/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	W oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie i nieuwzględnienie we właściwy sposób wszystkich istotnych okoliczności, wynikających z materiału dowodowego zgromadzonego w	# zasadny	
2.		# częściowo zasadny	
3.		# niezasadny	
2.		# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	
		# zasadny	
		# częściowo zasadny	
	# niezasadny		

sprawie, które miały wpływ na wymiar krzywd K. G., a w konsekwencji na wysokość zadośćuczynienia, w szczególności stanu jego zdrowia, sposobu w jaki był traktowany oraz wpływu tych wydarzeń na jego zdrowie fizyczne i psychiczne

W oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 10.000.000,00 starych złotych zasądzone postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 31 marca 1994 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt

II Ko 420/93
spełnia cel i wymogi
określone w art. 8
ust. 1 ustawy z
dnia 23 lutego 1991
r. o uznaniu za
nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (dalej:
ustawa lutowa,
ustawa
rehabilitacyjna) w
przypadku krzywd
K. G. doznanych w
wyniku
tymczasowego
aresztowania w
okresie od 3 marca
1984 r. do 28 lipca
1984 r.

W oparciu o art.
438 pkt 3 k.p.k.
błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ na jego
treść i skutkujący
bezpodstawnym
uznaniem, że w
okolicznościach
mniejszej sprawy
sumą adekwatną
i proporcjonalną
zadośćuczynienia za
krzywdę doznaną
przez K. G.
w wyniku
tymczasowego
aresztowania w
okresie od 3 marca
1984 r. do 28 lipca
1984 r. jest kwota

	<p>10.000.000,00 starych złotych zasądzona postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 31 marca 1994 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II Ko 420/93 pomimo, iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, podczas gdy te względy przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty odwoławcze podniesione w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy zasługiwały na uwzględnienie, zaś ich treść i wzajemne powiązanie otworzyły Sądowi Apelacyjnemu drogę do ich wspólnego omówienia, choć z racji</p>			

zaawansowanych
mankamentów
zaskarżonego
wyroku, które na
dobrą sprawę tak
naprawdę
przekreślały szansę
na przeprowadzenie
kontroli instancyjnej
jego warstwy
merytorycznej w
sposób rzetelny,
kwestie natury innej
niż zasadnicza
musiały zostać już
pozostawione poza
granicami
procesowego
zainteresowania w
rozpatrywanej
sprawie

Lektura pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku przekonuje,
iż Sąd Okręgowy
w istocie czy to
nie zrozumiał, czy
to nie uchwycił
charakteru instytucji
przewidzianej w art.
8 ust. 4 ustawy
z dnia 23 lutego
1991 r. o uznaniu za
nieważne orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność na
rzecz niepodległego
bytu Państwa
Polskiego.

Rzecz w tym, iż
pozwala ona na
przełamanie zasady
powagi rzeczy
osądzonej wówczas,
jeżeli przeciwko

jej zastosowaniu przemawiają względy słuszności.

Tymczasem Sąd merytorycznie właściwy problematykę tę utracił z pola swego widzenia, nie poświęcił jej niezbędnego zainteresowania, przeszedł nad nią poniekąd do porządku, nie objął swoją pogłębioną, odpowiednio krytyczną analizą.

Zamiast tego skupił się praktycznie wyłącznie na omówieniu postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Gorzowie Wlkp. z dnia 31 marca 1994 r. w sprawie II Ko 420/93, którym w trybie poprzednio obowiązującego przepisu art. 487 § 4 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz K. G. zadośćuczynienie za niesłuszne aresztowanie oraz nadzwyczaj skromnego, rzecz można, że wyjątkowo ascetycznego, jego pisemnego uzasadnienia dotyczącego tej kwestii, które ograniczone zostało praktycznie do

jednego zdania, że „Sąd również uznał, iż kwota 10 mln. złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdy spowodowane tymczasowym aresztowaniem stanowi pełną rekompensatę za te krzywdy”.

W konsekwencji nie sposób przyjąć, aby Sąd Wojewódzki w Gorzowie Wlkp. w tym już przecież historycznym orzeczeniu podjął trud oszacowania poziomu krzywdy doświadczonej przez wnioskodawcę, wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy zasądzonym zadośćuczynieniem, a roszczeniem na tę okoliczność zawartym we wniosku K. G., która stanowiła przecież jego wielokrotność, a wreszcie kryteriów, którymi się kierował.

Na domiar tego Sąd ten nie zademonstrował najmniejszego choćby zainteresowania losami wnioskodawcy, warunkami, w jakich przyszło mu żyć w izolacji więziennej, stosowanymi wobec

niego represjami, sposobami jego przesłuchiwania i artykułowanymi wobec niego oczekiwaniami, wywieraną presją ukierunkowaną na zadenuncjowanie przez niego innych opozycjonistów, rodzajem i natężeniem negatywnych emocji, których doświadczył, traumatyczności jego przeżyć, ich wpływu na wnioskodawcę i ewentualnych konsekwencji natury zdrowotnej.

Pamiętać trzeba, iż wnioskodawca wysokości żadanego zadośćuczynienia w swym piśmie procesowym inicjującym tamto postępowanie nie uzasadnił, w ogóle nie przedstawił żadnych okoliczności swojego tymczasowego aresztowania, na posiedzeniu zaś w dniu 31 marca 1994 r. o kwestie te wcale nie został rozpytany, Sąd Wojewódzki ich nie dociekał.

Tymczasem wnioskodawca występował wówczas samodzielnie, był

autorem wniosku,
nie reprezentował
go profesjonalny
pełnomocnik,
bezsprzecznie zatem
swoich wszystkich
racji wówczas nie
przedstawił, nie
był w stanie
zidentyfikować
własnymi siłami
istotnych
okoliczności
postępowania, które
wszczał,
skoncentrował się
przede wszystkim
na tej warstwie,
która poświęcona
była dochodzonemu
przez niego
odszkodowaniu,
nieco zaś na boku,
przynajmniej w
sferze motywacyjnej,
pozostawił
zadośćuczynienie,
którego przecież
też się wyraźnie
domagał.

Postawa taka jawi
się jako całkowicie
zrozumiała, jeśli
zważyć poziom i
charakter
wykształcenia K. G.,
brak niezbędnego
rozeznania instytucji
prawa,
obowiązujących
procedur, deficyt
jego doświadczeń w
tej płaszczyźnie, nią
też trzeba tłumaczyć
jego późniejszą
bierność procesową.
W istocie nie
zaskarżył on
postanowienie z

dnia 31 marca 1993 r., ale żadną miarą nie wynikało to z jego satysfakcji procesowej, a poczucia bezradności, przekonania o bezcelowości kwestionowania niekorzystnego dla siebie orzeczenia. Wnioskodawca przekonująco to wyjaśnił w toku rozprawy głównej w rozpatrywanej sprawie, a dostrzec też trzeba jego pismo z dnia 12 czerwca 1994 r. zawarte w aktach sprawy II Ko 420/93, w którym prosi o przyspieszenie wypłaty zasądzonych na jego rzecz pieniędzy z przyczyn natury egzystencjalnej, bardzo trudnej sytuacji materialnej, braku środków na niezbędne leczenie.

Na domiar tego odnotować wypada, iż wnioskodawca ze swej natury nie jest człowiekiem wylewnych, o czym przekonuje nie tylko zawartość wniosku z dnia 5 grudnia 1993 r., ale przecież także treść protokołu dokumentującego jego przesłuchanie w toku rozprawy głównej w dniu

11 stycznia 2022
r. w przedmiotowej
sprawie.

K. G. swoją
relację procesową
rozpoczął wówczas
od deklaracji „od
siebie nie mam
nic do powiedzenia”
ilustrującej jego
skromność, rzec
można swego
rodzaju pokorę w
obliczu kontaktu z
organem sądowym,
a dopiero na pytanie
swojej pełnomocnik
szeroko,
drobiazgowo,
wielopłaszczyznowo
przedstawił własną
gehennę wynikającą
z jego tymczasowego
aresztowania,
omówił warunki,
z jakimi się
spotkał w trakcie
izolacji więziennej,
wszystkie
przykrości,
dokuczliwości,
niedogodności,
których
doświadczył, opisał
negatywne emocje,
które mu
towarzyszyły i
skutki, które miały
być jego udziałem.

W istocie jednak Sąd
Okręgowy zarówno
nad narrację
wnioskodawcy, jak i
wydźwiękiem
innych dowodów
się nie pochylił,
żadnego z nich po
prostu nie ocenił,

najpierw uchylił się od wykreślenia poziomu krzywdy K. G. i jej charakteru, a następnie zestawienia jej z poziomym zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz wnioskodawcy w przeszłości, tak naprawdę zresztą dość odległej, faktycznie postępowania w płaszczyźnie art. 8 ust. 4 ustawy lutowej po prostu nie przeprowadził.

W sposób całkowicie dowolny, wymykający się możliwości prześledzenia procesu rozumowania, który go do tego doprowadził, oczywiście przedwczesny, obszerny wniosek inicjujący przedmiotowe postępowanie skwitował właściwie jedną frazę, że w sprawie II Ko 420/93 „orzeczenie objęło całokształt uzasadnionych względami moralnymi zasad sprawiedliwej życzliwości należności wnioskodawcy”, a jakkolwiek dostrzegł, iż ostatecznie

zasądzona na rzecz K. G. kwota była niższa niż przez niego żądana, to stwierdził, iż miała stanowić ona rzekomo pełną rekompensatę za krzywdy, „co wyraźnie zaznaczył Sąd Wojewódzki w Gorzowie Wlkp.”.

W tym stanie rzeczy oczywisty okazuje się wniosek, że Sąd Okręgowy w istocie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie dokonał praktycznie żadnych własnych ustaleń, ograniczył się do zreferowania przebiegu i wyniku poprzedniego postępowania w przedmiocie zadośćuczynienia, zignorował zebrany przez siebie, dość bogaty przecież, materiał dowodowy, uchylił się od własnej merytorycznej decyzji, do której drogę otwierał ten zasób, a nie zapadłe w przeszłości orzeczenie, zaniechał rozstrzygnięcia, czy wysokość zasądzzonego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia wyczerpuje rzeczywistość w pełnym zakresie

jego roszczenia, w żaden sposób nie odniósł się do racji przedstawionych na tę okoliczność we wniosku pełnomocnika K. G. z dnia 3 sierpnia 2021 r. i prezentowanego później stanowiska procesowego.

Omówionym układ procesowy nie pozwala Sądowi Apelacyjnemu nie tylko na zajęcie wiążącego stanowiska dotyczącego wysokości zadośćuczynienia, które potencjalnie stanowiłoby sprawiedliwą rekompensatę dla wnioskodawcy za doznane przez niego cierpienia, ale szerzej także zasadności w ogóle zgłoszonego roszczenia, bo wymagałoby to zbyt głębokiego wkraczania w kompetencje procesowe Sądu merytorycznie właściwego.

Kwestia ta pozostają otwarte, wymagają ponownej procesowej aktywności Sądu I instancji, choć z tej perspektywy warto odnotować,

iż na rozprawie głównej w dniu 11 stycznia 2022 r. pełnomocnik uczestnika postępowania Prezesa Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. nie kwestionowała zasadności roszczenia oświadczając, że kwotę zadośćuczynienia pozostawia do uznania sądu, prokurator zaś wniósł o zasądzenie na rzecz K. G. kwoty 70.000 zł (!) tytułem zadośćuczynienia (dalszego ma się rozumieć).

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 852.647,04 zł tytułem doznanej przez niego krzywdy w wyniku tymczasowego aresztowania go w okresie od dnia 3 marca 1984 r. do dnia 28 lipca 1984 r., uchylonego postanowieniem o uchyleniu środka zapobiegawczego z dnia 24 lipca 1984 r., sygn. akt Ds. 22/84 na mocy

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>Ustawy o amnestii z dnia 21 lipca 1984 r., w związku z podejmowaniem przez niego działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p> <p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek reformatoryjny sformułowany w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy nie zasługiwał na uwzględnienie, a właściwie okazał się przedwczesny, bowiem jego uwzględnienie, choćby częściowe, w ostatecznym rozrachunku stanowiłoby wyeliminowany z przedmiotowego postępowania Sądu Okręgowego ,</p>	

zastąpienie zasady
dwiinstancyjności
postępowania regułą
orzekania
jednoinstancyjnego.

Z aprobatą Sądu
Apelacyjnego
spotkał się
natomiast postulat
wydania wyroku
kasatoryjnego
wyartykułowany
przez autorkę
apelacji.

Omówione
wcześniej
uchylenia Sądu ad
meriti pozwalają
na tezę, że
rozpatrywanej
sprawy tak
naprawdę nie
rozstrzygnięto,
wysłowiona w art. 8
ust. 4 ustawy lutowej
zasada słuszności
nie stanowiła
przedmiotu wysiłku
intelektualnego,
niezbędnej pracy
myślowej w
postępowaniu
pierwszoinstancyjnym,
została
pozostawiona na
boku procesowego
zainteresowania, za
własne Sąd
Okręgowy przyjął
stanowisko Sądu
Wojewódzkiego w
Gorzowie Wlkp.
zawarte w
postanowieniu z
dnia 31 marca 1994
r. w sprawie II
Ko 420/93, bez
skonfrontowania go

<p>wszakże z treścią wniosku inicjującego przedmiotowe postępowanie, wymowy zgromadzonego w nim materiału dowodowego, odniesienia poziomu zasądzonego w przeszłości na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia do tego dochodzonego aktualnie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Sąd Okręgowy nie przeprowadził oceny któregokolwiek spośród zebranych dowodów, nie dokonał praktycznie			

żadnych własnych ustaleń faktycznych, odwołał się do wyników wcześniejszego postępowania w przedmiocie zadośćuczynienia, uchylając się od zaprezentowania samodzielnego, autonomicznego stanowiska na okoliczność tego, czy w istocie stanowi ono sprawiedliwą rekompensatę za krzywdy wnioskodawcy wynikające z jego tymczasowego aresztowania, zaś względy słuszności zamykają drogę do ukształtowania go w wyższej kwocie.

Generuje to konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego przed Sądem Okręgowym w całości, dokonania oceny wszystkich dostępnych dowodów, wzajemnego ich podwiązania i spojrzenia na wymowę ich całokształtu w sposób wszechstronny, kompleksowy.

Na tej podstawie Sąd merytorycznie właściwy winien dokonać stosownych

ustaleń faktycznych, objąć analizą instytucję przewidzianą w art. 8 ust. 4 ustawy lutowej, rozstrzygnąć wniosek inicjujący przedmiotowe postępowanie nie tracąc z pola swego widzenia jego charakteru, istoty, pewnej specyfiki.			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
W toku ponownego rozpoznania sprawy bezsprzecznie Sąd I instancji dysponować będzie w istocie szeroką			

możliwością
sięgnięcia do
dyspozycji art. 442 §
2 k.p.k. i zaniechania
ponownego
bezpośredniego
przesłuchiwania
wnioskodawcy oraz
świadka S. Ż.,
co przy okazji
będzie stanowiło
wyraz szacunku dla
wieku ich obu, a
K. G. w pierwszym
rzędzie.

Rzeczą Sądu ad
meriti będzie
dokonanie następnie
własnych ustaleń
faktycznych, których
uwięźczenie winna
stanowić pogłębiona
analiza względów
słuszności i ocena
podstaw do
zasądzenia na rzecz
wnioskodawcy
zadośćuczynienia w
trybie art. 8 ust.
4 ustawy lutowej,
w przypadku zaś
pozytywnego
wniosku na tę
ostatnią okoliczność,
wykreślenie go w
sprawiedliwej,
adekwatnej do
poziomu cierpień
wnioskodawcy,
wysokości.

Z tej perspektywy
poglądowo
wspomnieć wypada,
iż w praktyce
sądowej powszechne
zastosowanie
znajduje tutaj
kryterium średniego

miesięcznego
wynagrodzenia,
które stanowi w
sprawach o
zadośćuczynienie
pewien punkt
odniesienia do jego
ustalenia -
przeciętne
miesięczne
wynagrodzenie
(tak było ono
ujmowane w okresie
pierwotnego
postępowania o
zadośćuczynienie)
w 1993 r. wynosiło
3.995.000 zł
(wniosek złożono w
grudniu 1993 r.), zaś
w 1994 r. 5.328.000
zł (postanowienie
zapadło w dniu 31
marca 1994 r.),
natomiast na rzecz
K. G. zasądzona
10.000.000 zł
zadośćuczynienia, a
zatem niespełna
dwukrotność tej
ostatniej kwoty
(dla porządku
już tu warto
wszakże odnotować,
iż wysokość
roszczenia określona
we wniosku
inicjującym
przedmiotowe
postępowanie
określona została z
rozmachem,
świadczy nawet o
pewnej zuchwałości
jej autorki, ale do
realiów społeczno-
gospodarczych i
przywołanego wyżej

kryterium przystaje).	nie	
1.10.	Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
7. PODPIS		
SSA Jacek Szreder SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz		

1.11.	Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot apelację	wnoszący	Pełnomocnik wnioskodawcy
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia ustalenie, którego dotyczy apelacja	brak albo	Rozstrzygnięcie oddaleniu wniosku zadośćuczynienie
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana